

Ibsen: Det glædede mig forrige Torsdag, da den højtærede Statsminister havde Ordet for at replicere til de forudgaaende Talere, at han da, medens han fortalte, at man havde maattet lade dette Præmieobligationslaan til det kongelige Teater fare, samtidig sagde, at det havde været Meningens gennem dette at skaffe saa mange Penge, at man ogsaa kunde gøre noget for at faa vore nationale Samlinger flyttet. Det er en pengeknap Tid, vi i Øjeblikket lever i, men jeg tror alligevel, man maa se at skaffe Udveje for at faa vore nationale Skatte mere betrygget, end de er i dette Øjeblik paa Prinsens Palæ. Jeg har kendt en af de tidligere Museumsinspektører — han er nu død —, og han fortalte, at de dog i hans Tid førte Lister over, hvilke Ting der først og fremmest burde reddes, hvis der kom en Brand, men jeg erfarer nu, at man fuldstændig har opgivet at føre saadanne Lister, da man anser alt for i saa Tilfælde at være tabt. Jeg tror, det vilde være en national Ulykke for os og, som Statsministeren gjorde opmærksom paa, ikke alene for os, men for store Dele af den civiliserede Verden, som interesserer sig for vore Forfædres Liv og Færdens, om disse store Skatte skulde gaa tabt, og jeg tror, at en Eftertids Dom vilde falde haardt paa den Nutid, som trods Vanskeligheder lod staa til, hvis den store Ulykke skulde overgaa os, at disse Samlinger ved Ildsvaade blev ødelagt. Jeg vil derfor opfordre den Minister, som har med disse Sager at gøre, til trods Pengevanskeligheder, til Trods for, at dette Præmieobligationslaan er strandet, dog at se at gøre, hvad der kan gøres, for at skabe Sikkerhed for disse store kulturelle Værdier, disse for vor Nation saa dyrebare Samlinger.

Jeg sagde, at en Eftertid vilde dømme den Nutid haardt, som ikke gjorde sit for at værne herom. Derimod tror jeg, en Eftertid vilde dømme meget lidt haardt, hvis den overhovedet vilde dømme, fordi vi ikke faar Dobbeltscenen paa de kongelige Teater i Øjeblikket. Hvad denne Dobbeltscene angaar, tror jeg nu ikke, det vilde være en saa stor Besparelse, som det fra visse Sider er paastaet at det vilde være, at de to Scener laa, om jeg saa maa sige, Dør om Dør. Jeg tror — og det har jeg hørt bekræftet fra en sagkyndig Side, som jeg tillægger nogen Vægt —, at disse to Scener i det hele og store alligevel vilde betyde det samme som to Teatres Drift, og jeg kan ikke forstaa, at man i alt Fald ikke har forsøgt, hvorledes det vilde forme sig

med to Teatres Drift. Naar man har haft Lejlighed til at kunne faa Dagmar-teatret, ja, naar man har haft Casino paa Haanden, saa kunde man i alt Fald der have gjort sine Forsøg, set hvorledes de faldt ud, og derigennem indhøstet sine Erfaringer. Men jeg tror ogsaa, at Nationalteatrets Dobbeltscene vilde koste mere end de projekterede 7 Millioner. Der menes f. Eks., at den Bund, der ligger under de Bygninger, hvor den anden Scene skulde opføres, er saa sumpet — det er gammel opfyldt Kanalgrund —, at det vilde være meget bekosteligt at fundamentere den nye Scene. Og desuden maa jeg sige, at naar man ser paa den Tegning, som er lavet af de Herrer Bunch og Jacobsen til Fortsættelse af Nationalscenen, maa man give Skuespiller Adam Poulsen Ret, naar han siger, at det ikke vilde være nogen Pryd i arkitektonisk Henseende, det vilde i høj Grad ødelægge den smukke Bygning, vi har fra Dahlerup og Ove Petersen. For det første er der anbragt en Slags Stærekasse oven paa Taget, og for det andet giver jeg ham Ret i, at den nederste Etage med de Vinduer, der er anbragt der, minder mere om en Badeanstalt eller et Fængsel, end den falder i Plan med den øvrige Del af Teatret. Men denne Meddelelse om, at Pengene til Dobbeltscenen ikke kunde skaffes, som blev givet først af den højtærede Statsminister og Finansminister og senere af den højtærede Undervisningsminister har jo affødt Sorg i forskellige Kredse, saaledes at man skulde tro, man stod ved den danske Komedies Ligbegængelse igen. Man har i alt Fald ment, at nu kunde man kun bevare en af de tre Kunstarter, maaske to: Opera og Ballet, og saa skulde Skuespillet være landflygtigt, eller omvendt. Jeg tror nu ikke, det behøver at gaa saa galt; jeg tror, at Nationalteatret meget godt indtil videre kan bevare de tre Kunstarter, og jeg tror ogsaa, det er vor nationale Scenes Opgave at sørge for at bevare disse. Opgaven skulde jo være at værne om den dramatiske Litteratur, vi har, den dramatiske Litteratur, som til en vis Grad er bygget op paa Bevidstheden om, at man havde disse tre Kunstarter: Skuespil, Opera og Ballet, paa samme Sted. Og en anden Opgave for vor Nationalscene skulde være at værne om vort Sprog, saaledes at der dog var et Sted, hvor det blev talt purret og rent og holdt i Ære. Hvorvidt vor Nationalscene i Øjeblikket røgter disse to Opgaver paa tilbørlig Maade, hvorvidt den er et Sted, hvor vort Sprog holdes tilstrækkeligt i Ære og tales purret og rent, hvorvidt den er det Sted, hvor man